

Wir sind hier in der Kirche um den Altar versammelt,
um uns zu vergewissern und einander deutlich zu machen,
dass wir nicht uns, sondern Gott suchen,
wenn wir einen Bruder zu bitten,
Abt dieser Gemeinschaft, Oberer in dieser Gemeinschaft,
Anwalt des Evangeliums für uns zu sein,
der uns lehrt, Christus nichts und niemanden vorzuziehen,
einen, der Bewährtes stützt und uns nahe zu bringen sucht,
einen, der Neues probiert und mit uns die Gegenwart deutet und lebt.
Und das in der Weise, die Benedikt mit den Worten beschreibt:
Magis prodesse quam praeesse – mehr vorzusehen als vorzustehen
und
multorum servire moribus - der Eigenart vieler zu dienen.

Es ist gut, einen Augenblick innezuhalten
und uns der Grundlage unseres Zusammenlebens zu erinnern:
Es ist das erfahrene Wohlwollen, die Gewissheit,
trotz unserer Eigenarten und Grenzen von Gott angenommen zu sein
Auch wenn wir uns schätzen,
und keiner von uns irgendwie zufällig nach Egmond geraten ist,
sind wir doch kein Freundeskreis,
sondern ein Kreis von solchen,
die ein Klopfen gehört haben,
ein Kreis von Angesprochenen,
die ihre Antwort zu geben suchen,
und auch ein Kreis von solchen,
die enttäuschte Hoffnung kennen
und immer wieder Maß nehmen an dem Wort und dem Tun dessen,

der uns gerufen hat,
hinter ihm her zu gehen.

Zwei „sprechende“ Bilder möchte ich Ihnen, liebe Brüder,
an diesem Morgen in Erinnerung rufen und als Impuls mitgeben:
das eine Bild, haben wir gerade „gesehen“ –
in dem Text aus dem Matthäusevangelium,
in der Berufungsgeschichte der ersten Jünger.

Sie wuschen ihre Netze heißt es da:

Ein Netz muss gereinigt, ausgebessert und zum Trocknen ausgespannt werden,
wenn es halten und tauglich bleiben soll.

Sie wuschen ihre Netze –

Das ist ein alltäglicher Vorgang, kein besonderer.

Es ist die Konkretion des Rates,
den der Hl. Benedikt uns zu Beginn der Fastenzeit gibt:
in aller Lauterkeit auf unser Leben achten.

Das Waschen der Netze sieht für einen jeden von uns etwas anders aus;

Ein jeder weiß, was sein Netz unbrauchbar macht,
wovon es gesäubert werden muss,
was seine Nutzung einschränkt oder behindert.

Sich auf eine Abtwahl vorbereiten bedeutet auch,
das eigene Netz zu waschen.

Gemeinsam ist uns die Erfahrung,
dass solches Netze-waschen mühevoll ist,
meine Aufmerksamkeit braucht und auch meine Zeit.

Wir wissen, Sie und ich,
dass dieser Vorgang nicht mit der Wahl abgeschlossen ist,
dass das Netze-waschen ein alltäglich, ein alltäglich notwendiger Vorgang ist.

Ich lade Sie ein,

dieses Bild über den Tag der Wahl hinaus vor Augen zu behalten,
es zu einer guten Gewohnheit im Umgang miteinander zu machen.

Das zweite „sprechende“ Bild,
das ich in Erinnerung rufen möchte,
ist das Bild des Raben aus der Vita des Hl. Benedikt.

Sie alle kennen die Geschichte:

Er hatte das vergiftete Brot wegzutragen –
dorthin, wo es niemandem mehr schaden konnte.

Einen solchen Raben braucht ein jeder von uns:

Er hat aus meinem Leben wegzutragen,
was das mir eigentlich Wichtige, ja Heilige konterkariert,
was meine Phantasie vergiftet,
meine Beziehungen und auch mein Reden.

Es braucht Zeit, sich um diesen Raben zu kümmern,
dass er Beachtung findet und wir ihn nicht verscheuchen.

Es geht darum, den leisen Signalen im eigenen Leben zu trauen,
dem, was mir zu sagen versucht,
was nicht gut für mich ist, was mir und anderen nicht gut tut,
was die Spuren Christi für mich verwischt.

Ein guter Rabe verhilft uns dazu,
das Wesentliche in unserem Leben wahrzunehmen und zu stärken
und das Zersetzende zu verbannen.

Die Netze waschen und den Raben füttern –

Zwei Aufgaben, die über diesen Tag hinaus bleiben,
zwei Bilder, die Sie begleiten und Sie immer wieder erinnern mögen,
dass Sie gemeinsam mit Ihrem Abt einen Ort gestalten wollen,
an dem Christus die Priorität hat,
an dem Menschen leben, die Christus nichts und niemanden vorziehen.

Wij zijn hier in de kerk samen bij het altaar om ons te vergewissen en elkaar duidelijk te maken dat wij niet op zoek zijn naar ons zelf, maar naar God als wij een aan een broeder vragen abt van deze gemeenschap te zijn, overste van deze gemeenschap, onze pleitbezorger van het Evangelie, die ons leert aan niets en niemand de voorkeur te geven boven Christus, iemand die instaat voor wat zijn betrouwbaarheid heeft bewezen en die zijn best doet ons dit aan te reiken, iemand die openstaat voor wat nieuw is en samen met ons de betekenis van de actualiteit probeert te achterhalen en te beleven. En dat, zoals Benedictus het beschrijft met de woorden: *magis prodesse quam praeesse* – meer ondersteunen dan heersen en *multorum servire moribus* zich dienstbaar maken aan de gesteltenis van velen (uiteenlopende karakters tot hun recht te laten komen).

Het is goed om even stil te staan en ons het fundament van ons samenleven te binnen te brengen: de ervaring dat wij er mogen zijn, de zekerheid dat wij ondanks al onze eigenaardigheden en begrenzungen door God zijn aanvaard.

Ook als wij elkaar achting toedragen, en als niemand van ons zomaar toevallig in de abdij van Egmond is terecht gekomen, toch zijn wij geen vriendengroep, maar een kring van mensen, die een kloppen hebben gehoord, een kring van mensen die zich voelen aangesproken en die proberen een antwoord te geven. Ook een kring van mensen van mensen die weten van teleurgestelde verwachting, en die zich altijd weer meten aan het Woord en de daad van Degene die ons geroepen heeft om Hem te volgen.

Beste broeders, ik zou u graag deze morgen twee “spreekende”beelden willen voorhouden en als impuls meegeven. Het ene beeld zagen wij zojuist in het Evangelie van Mattheus in het verhaal van de roeping van de eerste leerlingen: zij maakten hun netten in orde (καταρτιζοντας, *reficientes*) staat er. Een net moet worden schoongemaakt, hersteld, te drogen gehangen worden, als men het in orde wil houden en gebruiken. Zij maakten hun netten schoon: dat is een dagelijks werk, niets bijzonders,

het is in praktijk brengen wat Benedictus ons aanraadt aan het begin van de vastentijd: zijn leven in alle zuiverheid te bewaren.

Het schoonmaken van de netten is voor ieder verschillend.

Ieder weet zelf wat zijn net onbruikbaar maakt, waarvan het gezuiverd dient te worden, wat het nut ervan beperkt of hindert.

Zich voorbereiden op een abtskeuze betekent ook het eigen net schoon te maken. We delen allemaal de ervaring dat dit een moeizaam karwei is, dat mijn aandacht opeist en tijd kost.

Wij weten ook, - u en ik weten -, dat dit proces niet ten einde is als de keuze is volbracht. Het schoonmaken van de netten is het werk van iedere dag, iedere dag opnieuw dient het te gebeuren.

Ik nodig u uit die beeld niet alleen vandaag maar ook in de toekomst voor ogen te houden en dit tot een goede gewoonte te maken in de onderlinge omgang.

Het tweede "sprekende" beeld dat ik u graag in herinnering breng is het beeld van de raaf in het leven van de heilige Benedictus. U kent allemaal het verhaal. De raaf moet het vergiftigde broodje wegdragen naar een plaats waar het niemand meer kwaad kan doen. Ieder van ons heeft zo'n raaf nodig. Hij moet wegdragen uit mijn leven wat in tegenspraak is met wat daar voor mij echt belangrijk is, ja heilig. Wat mijn fantasie vergiftigt, mijn relaties en ook mijn spreken.

Er is tijd nodig om met deze raaf om te gaan, hem aandacht te schenken en hem niet weg te jagen.

Het gaat erom aandacht te hebben voor de stille tekenen in het eigen leven, te luisteren naar wat probeert mij te zeggen wat niet goed voor mij is, wat niet goed is voor mij en voor 'n ander, wat het voetspoor van Christus voor mij uitwist. Een goede raaf is ons behulpzaam het wezenlijke in ons leven op het spoor te komen en te versterken en uit te bannen wat ondermijnt.

De netten schoon te maken en de raaf te verzorgen – twee opgaven die blijven, ook na vandaag. Twee beelden die u mogen begeleiden en er steeds weer aan mogen herinneren dat u samen met uw abt gestalte zoekt te geven aan een plaats waar Christus de prioriteit heeft, waar mensen leven die aan niets en niemand de voorkeur geven boven Christus.